

Зимна приказка.

Севернакътъ се разфуча. Дългитѣ му тънки камшичета зашибаха гората. Тя потръпна и листата на дърветата закапаха. Едно листче само остана некапнало. Едно листче на малката сгърбена глогинка. Отлетѣха всичкитѣ му братчета и сестричета. Домжнѣ на листчето за тѣхъ и намисли да ги подири. Сниши се, пригответи се да скокне и чу ненадейно:

— Хей, чакай, чакай малко! Искамъ да ти кажа нѣщо.

— Вика ли ме нѣкой? — попита то.

Слаби, уморени крилца трепнаха надъ него.

— Чакай, — молѣше единъ отпадналъ гласъ. — Азъ

умирамъ отъ студъ и нѣма кжде да се скрия. Постопли ме малко!

Листенцето вдигна глава и погледна. Надъ него хвъркаше едвамъ-едвамъ една примръзнала дива пчела.

— З-з-з! — зъзнѣше тя отъ студъ. — Подслони ме! Загубихъ се!

И, като сбра вкоченѣли крака, дивата пчела кацна на листчето и полека се сврѣ подъ него.

Листчето се зарадва на неканената гостенка. То я скри въ пазвитѣ си и рече кротко:

— Не бой се. Азъ нѣма да те оставя.

И се притисна колко сили имаше до голата клонка.

Дивата пчела се сгуши, заврѣ глава въ крилцата си и не се помръдна.

— Слушай, — наведе се надъ нея листчето, — додето се затоплишъ, азъ ще ти разправа една приказка...

Тънкитѣ камшичета на северняка свирнаха надъ него. То се залюлѣ, потрепна и захвана тихо:

— Ш-ш-шт! Само дано не ни чуе, защото ще ни шибне. Азъ ще шепна, а ти слушай...

— Тогава навсѣкжде бѣше много весело и шумно. При мене бѣха братчетата и сестричетата ми. Ние бѣхме